

BÍRÓ TÍMEA

A pelenkás sündisznó

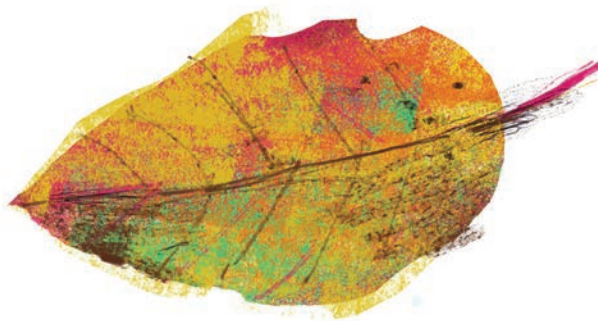
Janka imádja a tenyerébe venni, és a hátára fordítani Matyinbródot, aki ilyenkor lázas kalimpálásba kezd, hogy tegyék már le a földre. A szeánszot megnehezíti, hogy a süni vastag zsírpárnácskákat növesztett, és a nagy felfordulásban összevissza rázkódnak a sünihurkák. A lány már többször fogyókúrára fogta a túskegombócot, de néhány nap után mindig komolyan aggódni kezdett a disznócska egészségéért, ezért gyorsan vége szakadt a kíméletlen böjtnek.

Az egyik ilyen szelídítés után Janka észrevette, hogy a süni jobb hátsó lába rózsaszínűbb a kelleténél, és be van dagadva. Kétségbeesve kapott a mobiltelefon után, hogy időpontot kérjen Matyó orvosához, a kopasz és mosolygós Eugénhez, aki az egyedüli sünspecialista a városban. Szerencsére már másnapra kaptak időpontot a rendelőbe, így egy matyócsutakolás volt a kötelező esti program, amikor a mosdókagyló a süni számára tengerré változik, és a legfőbb feladat mielőbb kievickélni a szárazföldre. Ahogy a fogkefe súrolta a tegnapi halmaradékot Matyinbród tüskéiről, a süniben úgy nőtt a fürdés iránti ellenszenv:

– A dinnye-csöszkapitányság parancsnoka ez a Janka, hogy így dörzsöl ezzel a szagos lötytyel, hát azt hiszi, hogy majd én ilyen mesterséges bűzben pózolgatok a rendelő asztalán, mint egy kiállítási majom. Na, majd megnézheti reggel, hogy hány sünipukival robbantom szét ezt a nevetéses illatfelhőt a túskeirhából!

Janka másnap délelőtt csalódottan vette tudomásul, hogy a sünsampon minden parányi illatfelhője messzire szállt, és a sünidisznó ismét visszanyerte férfias és orrfacsaró illatát. Csak a nyári szellőben bízott, hogy

majd az kiszellőzteti az állatot, mire gyalog a rendelőbe ér vele. Matyó szerette ezeket a sietős kirándulásokat, mert a rózsaszín szimatgombja rengeteg illattal találkozott. Mindig beleszédült a sok fejkapkodásba, és a fárasztó utazás után dupla adag csirkeropi hozta vissza a megszokott egyensúlyba.

Az állatorvosi rendelő folyosóján egy nyervákoló macska, egy klopfoló-fejű mopsz, és egy szaporán lihegő labrador várakozott. Matyó sünszagára mindannyian felkapták a fejüket, de semmit nem láttak belőle, mert a hordozó elrejtette az afrikai törpesünt. Mutymurádé nem szerette a kutyákat, mert a családjában olyan ősi rémtörténetek keringtek, hogy a négylábúk szeretnek focizni a sünikkel, és bátran állják a tuskék által okozott harci sebeket.

Fél óra várakozás után Matyó kopasz őrangyala, Eugén felhúzta a sünivizsgáló kesztyűjét, és az óriási fogójával próbálta kinyitni az összegömbölyödött és ziháló Matyinbródot. Janka a lakótársa fölél hajolva fújta ki a levegőt, hogy a kisdísznő megfélekedezzen a veszélyről és a félelméről, majd pedig kinyíljon, mint egy virágzásnak indult kaktusz.

Az orvos szerint sérülés okozta a bábó bedagadását, és miután Janka elmesélte a frizsideres esetet, beigazolódott a gyanú, Matyó megvágta magát. Fertőtlenítő injekciót kapott öt napon át, de mivel a süniláb egyre lilább lett, Eugén azt javasolta, hogy amputálják le a lábfejét. Janka úgy sírt a folyosón a műtét közben, mint egy rossz anyuka, aki nem vigyázott eléggé a gyermekére, de a barátnője megnyugtatta, hogy ez gyakori eset a sünöknél, hiszen szeretnek sötét helyeken futkározni, ahol nem látják a rájuk leselkedő veszélyt.

Az operáció egy óra hosszáig tartott, Matyó egy bébipelusban várta a kisírt szemű gazdiját, aki megígérte, hogy egy biztonságosabb otthont biztosít a szeretett sünijének, de előbb segít neki a mielőbbi felépülésben. Matyó kómásan nézelődött és szimatolt, az egész folyosót betöltötte a gyógyszerillat. Miután a lány visszatette a forgáccsal teli hordozóba, tudta, hogy ezután csakis a csirkefalatok jöhetnek és a hálózásák mélységes puhasága.